

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

ΗΡΩΙΚΩΣ ΠΕΣΟΝΤΑΣ

Λειοντάρια ποῦ 'χυθύκατε, μ' ἀγριεμένη χήτη,
 Μέσ' 'στὸ κοπάδι τῆς Τουρκιάς, ἀμέτρητο κοπάδι,
 Μὲ 'ματοβύζαστα θεριὰ τ' Ἀλλάχ καὶ τοῦ Προφήτη,
 Ποῦ βόσκουν καὶ θεριεύουν ἀπ' τῆς σκλαβιάς τὸν Ἄδη!
 Περήφανα λειοντάρια μας, σᾶς 'πρέπαν ἄλλοι χρόνοι!...
 Τοῦ 'κοσιένα ταίριαζε γιὰ σᾶς ἡ ἱστορία...
 Ἡ δόξα τὴν ἀνδρεία σας ἀχτιδοστεφανώνει
 Καὶ σμίγει, ζευγαρόνει
 Τὸ τίμιό σας ὄνομα μὲ τὴν ἀθανασία!....

Περνούσανε, περνούσανε, ἀπάνω μας, τὰ χρόνια,
 Ὅταν κύματα ποῦ γλείφουνε καρὰδι βουλιαγμένο
 Καὶ χύνονται, ξεχύνονται, περνοῦν μὲ καταφρόνια,
 Ἀπάν' ἀπὸ τὸ σκάφος του τὸ μαυροεχασμένο!...
 Ἡ ἱστορία μας βαρειά, ὅταν ὕπνο ποτισμένη,
 Βαρειά βαρειά κοιμότανε, ξεχνοῦσε τὰ παλιὰ της
 Δὲν ἔκοδαν τὸν ὕπνο της μηδὲ τὰ ὄνειρά της...
 Μὰ ἔαφνου θεριεμένη
 Μὲ σᾶς ἔυπνᾶ 'στὸ πλάι σας γιγαντοδοξασμένη!...

Ἀτίμητο παράσημο στολίζει τὸ κορμί σας,
 Ἡ τίμια λαβωματιά σὲ στήθι' ἀνδρειωμένα!....
 Καὶ μαρτυρᾶ τ' ἀκούραστο τὸ φοδερὸ σπαθί σας
 Πόσα κορμιὰ νιοθέρισε, σὰ στάχια νειοκομμένα!...
 Τί θέλει τὸ θυμίαμα, τί θέλει τὸ λιβάνι,
 Τί θέλει τὸ μνημόσυνο, τί θέλουν ἢ λαμπάδες;
 Γιὰ τὴν Πατρίδα, ὅταν καὶ σᾶς, ὅποιο παιδί πεθάνη
 Τὸ μνημονεὺ' ἢ δόξα μας, καὶ ὄχι οἱ παπάδες!....
 Κι' ἀντίς φριχτὴ νεκρώσιμη ν' ἀκοῦτ' ἀκολουθία,
 Ἄντι νὰ σᾶς ζαλιζοῦνε καμπάναις καὶ λιβάνια,
 Σᾶς πρέπει, ὀλοζώντανοι ἀπὸ ἀθανασία,
 Σ' ἐμᾶς τοὺς ψόφριους ζωντανούς νὰ δεῖχτε 'περηφάνεια!...

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ